

Aktualizacija po knjižni predlogi
Edgarja Allana Poeja:

Maska rdeče smrti

MASKA – dijaška gledališka predstava

Knjižna predloga:

Edgar Allan Poe, Maska rdeče smrti

Scenarij in režija:

Anja Pušenjak in Jure Miholič

Kostumografija:

Brina Stajnko,
Julija Stajnko,
Ališa Fujs,
Vita Stolnik,
Nejc Škafar,
Anja Pušenjak

Scenografija:

David Pučko,
Goran Jocić,
Nejc Škafar

Igrajo:

Brina Stajnko,
Jure Miholič,
Anja Pušenjak,
Goran Jocić,
Julija Stajnko,
Nejc Škafar,
Vita Stolnik,
Timotej Pukšič,
Ališa Fujs,
David Pučko,
Kaja Rožman.

Glasba:

v živo izvedena interpretacija dveh skladb:
avtorstvo Queen, Lennon; Katarina Šebök,
Sana Ropoša, Lan Patrik Pal, Lina Miholič,
Katja Huber.

Zvok:

Erik Hauzer

Luč:

Nik Slavic,
Mišo Kaučič

Oblikovanje napovednika:

Anja Pušenjak

Oblikovanje:

Timotej Pukšič

Fotografija:

Timotej Pukšič

Mentorji:

Tanja Trajbarič Lopert,
Irena Štuhec,
Ludvik Rogan (multimedija),
Borut Slavic (luč in glasba),
Dunja Zupanec (igra)

Ljutomer, 2019

Aktualizacija po knjižni predlogi
Edgarja Allana Poeja:

Maska rdeče smrti

Kratko zgodbo prestavimo v današnji čas in si postavimo vprašanje, kaj je kuga današnjega časa, kaj razkraja, ubija, uničuje tudi današnjo družbo?

Revščina, nasilje, neenakost, razslojenost družbe? So to številne odvisnosti, s katerimi se srečujemo; pa ne zgolj odvisnost od prepovedanih drog, alkohola, nikotina ali kave, temveč tudi odvisnost od interneta, telefona oziroma spletnih socialnih omrežij, odvisnost od potrošništva oziroma kapitalizma in posledično razčlovečenost in odtujenost v medsebojnih odnosih. Potrkamo na lastno in družbeno vest in se vprašamo, kako bi moralo biti, kako bi bilo prav, je morda že prepozno, je še čas, da naredimo spremembo v sebi, pri drugih, v družbi, pri vseh? A zmoremo sneti masko, odložiti, dati na stran vse nepotrebne stvari, ki nas spreminjajo, kvarijo, delajo pomembne samo po videzu, a nas hkrati siromašijo v duhovnem in človeškem smislu, nas odtujujejo od sočloveka, zmanjšujejo našo naklonjenost do preprostega, majhnega, a tako zelo pomembnega ČLOVEKA.

Morda je pet pred dvanajsto, tik pred zdajci, ko bo prepozno, a če si prisluhnemo, prisluhnemo tudi drugim, odpremo oči in ponudimo roko, nam skupaj lahko uspe, lahko postanemo drug drugemu predvsem to, kar bi v bistvu naj bili; ČLOVEK ČLOVEKU ČLOVEK.

S karakternimi upodobitvami ključnih likov in simboličnimi kostumi ter stopnjevano dramatičnostjo igre bi želeli potrkati tudi na vest gledalcev in celotne družbe, da bi se zamislili in bi morda vsak pri sebi naredil vsaj droben korak v pravo smer.

